

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΘΑΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΘΑΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
15 ΛΕΠΤΑ 15

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Έν ΕΑΔΑΔΙ, έτησία Αρ. 8
» » έξάμηνος » 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ έτησία Φρ. 12
» » έξάμηνος » 7

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βιβλιοθήκη 'Ιουλίου Βέρν. Εικονογραφημένη. Ρωθύρος ο Κατακτητής, υπό Φ. Π. — Χιονοστρόβιλοι εν Ρωσία υπό Ε. Β. — Περὶ ανέμων και τῶν φαινομένων αὐτῶν, υπό Γ. Ι. Ο. — Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως (τέλος), υπό Δικ. — Αἱ μυστακοφόροι γυναῖκες, υπό Φρίκ. — Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς ἀγνῆς μαυρομμάτας, (ποίημα) υπό Γ. Α. Π. — Σκέψεις και ἀπαντήσεις. — Διήγηματα. — Λύσεις. — Ἀνταποκρίσεις.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

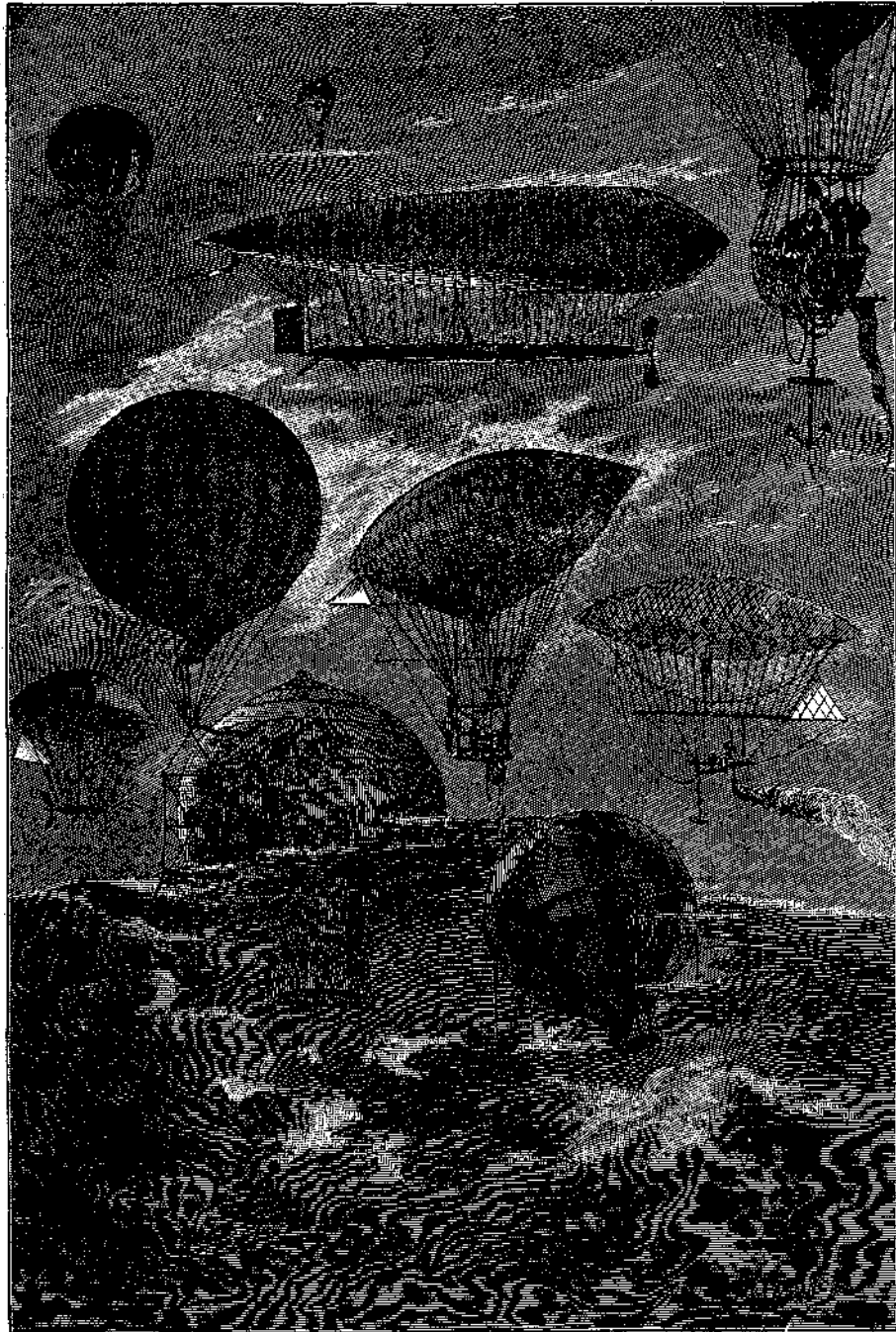
Ἐπιπροσέχοντες εἰς τὴν πρόδον!

Τὰ περισπούδαστα και βραβευθέντα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδη-

μίας ἔργα τοῦ 'Ιουλίου Βέρν ἤρξαντο ἐκδιδομένα και ἑλληνιστὶ ἐν μεταφράσει μετὰ τῆς αὐτῆς τυπογραφικῆς φιλοκαλίας, μετὰ τῶν αὐτῶν εἰκόνων και ἐπὶ ἰδίου χάρτου, εἰς σχῆμα ὄνου, μέλλοντα ἀναντιρρήτως νὰ κατακτήσωσι και παρ' ἡμῖν πάντα φιλόμουσον και φιλοπρόδον!

Τριάκοντα τρεῖς ὄλοι τόμοι! ὀλόκληρος βιβλιοθήκη! Καὶ τίς δὲν θὰ θελήσῃ ν' ἀποκτήσῃ τὰ ἔργα τοῦ σοφοῦ 'Ιουλίου Βέρν, ὅστις μόνος ἔγνω νὰ συνενώσῃ τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου, και διδάξῃ ἄκατομύρια ἀνθρώπων τὴν ἱστορίαν, τὴν γεωγραφίαν, τὴν μηχανικὴν, τὴν χημίαν, τὰς τέχνας τέλος και ἐπιστήμας, ἀνευ τῆς μεσολαβήσεως τῶν ἀνοουσιῶν και ἀπροσίτων τοῖς ἀπλοῖς εἰδικῶν συγγραμμάτων, ἀλλὰ διὰ μόνης τῆς τερπνοτάτης και μυθιστορικῆς γραφίδος του; φερουσης ἀντὶ μελάνης τῆς ἐπιστήμης τὸν μίτον;

Ἡθέλομεν πολὺ ἐκταθῆ και καταχρασθῆ τῆς ὑπομονῆς τοῦ ἀναγνώστου μας, ἐὰν ἐπιχειροῦμεν τὴν ἀφήγησιν τῆς ἀξίας τῶν ἔργων τοῦ 'Ιουλίου Βέρν, ἄλλως τε ἀδύνατον νὰ μὴ ἀνέγνωσέ τις οἰονδήποτε τῶν ἔργων του, ἢ νὰ μὴ ἤκουσέ ποτε περὶ αὐτῶν και νὰ μὴ ἔχῃ ἤδη μορφήσει ἰδίαν γνώμην. Ἐν μόνον θὰ προσθέσωμεν και μίαν συμβουλήν θὰ δώσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις. Τὴν πᾶσιν θουσία ἀπόκτησιν τῶν ἔρ-

Ἡ πρόδος τῶν ἀεροστάτων.

γων τούτων, διότι ἔσονται αὐτοῖς ἀνεκτίμητος θησαυρός, και ἀληθὲς σέλιμα τῆς βιβλιοθηκῆς τῶν. Ἐκ δὲ τῆς μελέτης αὐτῶν πολλὰ θὰ διδαχθῶσι. Τὴν ἔκδοσιν τούτων ἀνέλαβεν ὁ βέλγης κ. Θησεὺς Λιβέριος, ὃν ἀπὸ καρδίας συγχαίρομεν. Πλείονας περὶ αὐτῶν πληροφορίας εἰς τὴν ὀπισθεν ἀγγελίαν.

Ὅπως λάβῃ τις ἰδέαν τῆς ἀξίας τῶν ἐν λόγῳ ἔργων δημοσιεύμεν περικοπὴν τινα ἐκ τοῦ πρώτου ἐκδοθέντος ἤδη τεύχους μετὰ δύο σχετικῶν εἰκόνων.

ΡΩΒΥΡΟΣ Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἀπὸ τῶν πειραμάτων τῶν γενομένων κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς δεκάτης ἐνάτης ταῦτης ἑκατονταετηρίδος, τὸ ζήτημα τῆς κυβερνήσεως τῶν ἀεροστάτων δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι δὲν ἐποίησέ τινας

προόδους· τὰ πλοία-ρια τὰ μετὰ ἐλικῶν προωστικῶν, τὰ κρεμασθέντα τῷ 1852 εἰς τὰ ἐπιμήκη ἀερόστατα τοῦ Ἑρρίκου Γιοφάρδου, τῷ 1872 εἰς τὰ τοῦ Δουπουὸ δὲ Λώμου, τῷ 1883 εἰς τὰ τῶν ἀδελφῶν Τισσανδιέρων, τῷ 1884 εἰς τὰ τῶν λοχαγῶν Κρέβσου και Ῥενάρδου, εἶχον παραγάγῃ τινὰ ἀποτελέσματα, οὐχὶ ἀνάξια λόγου. Ἀλλ' αἱ μηχαναὶ αὐταὶ, αἰεμβεβαπτισμένα ἐν περιέχοντι βαρυτέρῳ αὐτῶν, κινούμεναι διὰ τῆς ὤσεως ἐλικος, φερόμεναι πλαγιωστῆς γραμμῆς τοῦ ἀνέμου, ὑπερπηδῶσαι μάλιστα ἀνεμον ἐναντίον ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἀφετηρίαν αὐτῶν, πράγματι ἤσαν ἀκυβερνώμεναι, ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία αὐτῶν αὐτὴ ὀφείλεται εἰς περιστάσεις εἰς ἄκρον εἰνοῦκάς. Ἐντὸς μεγάλου χώρου κλειστοῦ και σκεπαστοῦ, ἄριστα! Ἐν ἀτμοσφαιρᾷ ἠρέμῳ, πάνυ καλῶς! Μετὰ ἐλαφροῦ ἀνέμου πέντε ἢ ἕξ μέτρων τὸ δευτερόλεπτον, ὑποφερτά! Ἀλλὰ, καθ' ὅλου, οὐδὲν πρακτικὸν εἶχεν ἐπιτευχθῆ. Ἐναντίον ἀνέμου μύλου, — ὀκτώ

μέτρων τὸ δευτερόλεπτον, — αἱ μηχαναὶ αὐταὶ θὰ ἔμενον σχεδὸν στάσιμοι· ἐναντίον αὐρᾶς δροσερᾶς, — δέκα μέτρων τὸ δευτερόλεπτον, — θὰ ἐχώρουν εἰς τὰ ὀπίσω· ἐναντίον θυέλλης, — εἰκοσιπέντε μέχρι τριάκοντα μέτρων τὸ δευτερόλεπτον, — ἤθελον παρασυρθῆ ὡς πτερόν· ἐν τῷ μέσῳ καὶ λαπος, — τεσσαράκοντα πέντε μέτρων τὸ δευτερόλεπτον, — ἤθελον ἴσως κινδυνεύειν νὰ κατακερατιθῶσι· τέλος μετὰ τινος τῶν τυφῶνων ἐκείνων, οἵτινες ὑπερβαίνουν τὰ ἑκατὸν μέτρα τὸ δευτερόλεπτον, οὐδὲ ἐν τεμάχιον αὐτῶν ἤθελον ἀνευρεθῆ.

Ἦτο λοιπὸν πρόδηλον ὅτι, καὶ μετὰ τὰ διαφημισθέντα πειράματα τῶν λοχαγῶν Κρέβσου καὶ Ρενάρδου, ἐὰν τὰ κυβερνητὰ ἀερόστατα εἶχον κερδίσει ταχύτητα, ἀκριβῶς αὐτὸ τοῦτο ἦτο τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς συγκράτησιν τῶν ἀερόστατων ἐναντίον ἀπλῆς αὐρᾶς. Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ τέως ἀδύνατον τῆς πρακτικῆς χρήσεως τοῦ τρόπου τούτου τῆς ἐναερίου μετατοπίσεως.

Ὅπως δὴποτε παρὰ τὸ πρόβλημα τοῦτο τῆς κυβερνήσεως τῶν ἀερόστατων, τοῦτ' ἐστὶ τῶν ἐν χρήσει μέσων ἵνα δοθῆ εἰς αὐτὰ ἰδία ταχύτης, τὸ ζήτημα τῶν κινήσεων εἶχε προοδεύσει ἀσυγκρίτως πολὺ ταχύτερον. Τὰς ἀτμομηχανὰς τοῦ Ἐρρίκου Γιφφάρδου, τὴν χρῆσιν τῆς μυϊκῆς δυνάμεως τοῦ Δουπουὶ δὲ Λωμόυ, ἀντικατέστησαν κατὰ μικρὸν οἱ ἠλεκτρικοὶ κινήτηρες. Αἱ τῶν ἀδελφῶν Τισσανδιέρων ἠλεκτρικὸς στήλαι διὰ διττοφωμικοῦ καλλίου, ἀπέτελοῦσαι στοιχεῖα συναρμοσμένα διὰ πίσεως, παρήγαγον ταχύτητα τεσσάρων μέτρων τὸ δευτερόλεπτον. Αἱ δυναμομηχανικαὶ μηχαναὶ τοῦ Κρέβσου καὶ Ρενάρδου, ἀναπτύσσουσαι δυνάμιν δώδεκα ἵππων, μετέδωκαν ταχύτητα ἕξ μέτρων καὶ πενήκοντα ἑκατοστῶν κατὰ μέσον ὄρον.

Καὶ τότε, ἔχοντες ἤδη τὸν κινήτηρα, μηχανικοὶ τε καὶ ἠλεκτρολόγοι προσεπλάσαν νὰ προσεγγίξωσι μᾶλλον εἰς τὸ ποθοῦμενον, ὅπερ ἠδυνήθησαν νὰ ἐνομάσωσι ἀδύναμιν ἵππου ἐντὸς ὠρολογίου περιωρισμένην. Ὅθεν κατὰ μικρὸν τὰ ἀποτελέσματα τῆς στήλης, ἧς τὸ ἀπόρητον εἶχον τηρήσει οἱ λοχαγοὶ Κρέβσου καὶ Ρενάρδου εἶχον ὑπερβῆ τὰς προσδοκίας, καὶ κατὰ τὸ λέγειν αὐτῶν, οἱ ἀερόστατα εἶχον δυνήθη νὰ χρησιμοποιοῦσαι κινήτηρας, ὧν ἡ τε ἐλαφρότης καὶ ἡ ἰσχύς πῦξάνετο ταυτοχρόνως.

Ἐνυπῆρχε λοιπὸν ἐνταυθὰ τι εἴς οὐ νὰ λάβωσι θάρρος οἱ πιστεύοντες εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν κυβερνητῶν ἀερόστατων. Καὶ ὅμως πόσαι νουεῖαι κατ' οὐδένα λόγον ἀπεδέχοντο τὴν χρησιμοποίησιν ταύτην! Πράγματι, ἐὰν τὸ ἀερόστατον ἰσχυρῶς ἐπιπέσει ἐπὶ τοῦ αἵματος ὑποστήριγμά τι, τὸ ὑποστήριγμα ἀνήκει εἰς τὸ περιέχον τοῦτο, ἐν ᾧ εἶνε τὸ ἀερόστατον ὅλον ἐμβεβαπτισμένον. Ἐπὶ τοιούτοις δὲ ὄροις, πῶς ὁ ὄγκος αὐτοῦ, ὅστις δίδει τόσην λαβὴν εἰς τὰ ἀεροσφαιρικά βέματα, πῶς θὰ δυνήθη νὰ ἀντιστῆ κατὰ ἀνέμων μετρίων ὅσον ἰσχυρὸς καὶ ἂν εἶνε ὁ πρῶστος αὐτοῦ;

Τοῦτο ἦτο τὸ ὅλον ζήτημα· ἀλλ' ἠλπίζον ὅμως νὰ λύσωσιν αὐτὸ μεταχειρίζομενοι συσκευὰς μεγάλων διαστάσεων.

Λοιπὸν εὐρίσκειτο ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ τῶν ἐφευρετῶν, εἰς ἀναζητήσιν κινήτηρος ἰσχυροῦ καὶ ἐλαφροῦ, οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχον μᾶλλον προσεγγίσει εἰς τὸ περιλάλητον ποθοῦμενον. Συσκευὴ δυναμομηχανικὴ, θεμελιωμένη ἐπὶ τῆς χρήσεως στήλης τινὸς νέας, ἧς ἡ σύνθεσις ἦτο ἐπιμυστήριον, εἶχον ἀγορασθῆ παρὰ τοῦ ἐφευρέτου αὐτῆς, χημικοῦ ἐν Βοστώνῃ ἀγνώστου τέως. Ὑπολογισμοὶ γενόμενοι μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας, διαγράμματα γραφέντα μετ' ἀκριβείας ἀκρας ἀπεδείκνυν ὅτι ἔχων τις τὴν συσκευὴν ταύτην μετὰ ἑλικοῦ διαστάσεων καταλλήλων, ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ μετατοπίσεως δεκαοκτὼ μέχρις εἰκοσι μέτρων τὸ δευτερόλεπτον. Τῆ ἀληθείᾳ θὰ ἦτο περίφημον!

«Καὶ δὲν εἶνε ἀκριβὴς» εἶχεν εἶπῃ ὁ Μπάρμπα Σουετός ἐγχειρίζων τῷ ἐφευρέτῃ, ἀντὶ τῆς ἀποδείξεως παραλαβῆς συντεταγμένης μετ' ὅλης τῆς τυπικῆς ἀκριβείας, τὸ ὕστατον δέμα τῶν ἑκατοντακισχιλίων δολλαρίων, ἀνθ' ὧν ἠγόρασε τὴν ἐφεύρεσιν.

Ἀμέσως τὸ Οὐελλδόνειον Ἰνστιτούτον ἐπέδοθη εἰς τὸ ἔργον.

Προκειμένου περὶ πειράματος δυναμένου νὰ ἔχῃ πρακτικὴν τινα ὠφέλειαν, τὸ χρέμα ἐξέρχεται ἀμέσως ἐκ τῶν Ἀμερικανικῶν θυλακίων· τὰ κεφάλαια συνέρρευσαν, οὐδὲ χρείας κἄν γενομένης νὰ ἰδρυθῆ μετοχικὴ εἰταιρεία. Τριακόσια χιλιάδες δολλαρίων, — ὅ ἐστι ἐν καὶ ἡμῖσι ἑκατομμύριον δραχμῶν, — ἄμα τῇ πρώτῃ προσκλήσει εἰσέρρευσαν σωρηδὸν εἰς τὰ ταμεία τοῦ Συλλόγου. Ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν ἐγένετο ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διασημοτάτου ἀερονάου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, Χάρρυ Τίνδερ, ἀποθανατισθέντος διὰ τρεῖς αὐτοῦ ἀναβάσεις ἐκ χιλίων· τὴν μὲν πρώτην καθ' ἣν εἶχεν ἀναβῆ εἰς ὕψος δωδεκακισχιλίων μέτρων, ὑψηλότερον τοῦ Γαλιουάσκου, Κοζουέλλου, Σιβέλου, Κρότσε Σπινέλη, Τισσανδιέρου, Γλαισέρου· τὴν ἐτέραν καθ' ἣν εἶχε διέλθει ὅλην τὴν Ἀμερικὴν, ἀπὸ Νέας Ὑόρκης εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον, ὑπερτερήσας κατὰ πολλὰς ἑκατοστῶν λευγῶν τὰ δρομολόγια τῶν Ναδάρων, τῶν Γοδάρδων καὶ τοσοῦτων ἄλλων, παραλειπομένου τοῦ Τζῶν Οὐάις, ἐκείνου, ὅστις εἶχε διανύσει χίλια ἑκατὸν πενήκοντα μιλία ἀπὸ Ἁγίου Λουδοβίκου εἰς τὴν κομητείαν Ἰεφερσῶνος· τὴν δὲ τρίτην, ἧτις ἀπέληξεν εἰς πτώσιν φρικαλέαν ἀπὸ ὕψους χιλίων πεντακοσίων ποδῶν, εἴς ἧς ἐπέθετο ἀπλοῦν διάστρεμμα τοῦ καρποῦ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἐν ᾧ ὁ Πιλάτρ δὲ Ροζιέρος, ἦττον εὐτυχῆς, πεσὼν ἀπὸ ὕψους ἑπτακοσίων μόνον ποδῶν, εἶχε φρονεθῆ αὐθωρεί.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀρχεταὶ αὕτη ἡ ἱστορία, ἠδύνατο τις ἤδη νὰ κρίνῃ ὅτι τὸ Οὐελλδόνειον Ἰνστιτούτον εἶχε διεξαγάγει τὰ πράγματα μετὰ πολλῆς σπουδῆς. Ἐν ταῖς νουπηγίαις Τουρνέρου, ἐν Φιλαδελφείᾳ, ἐξετείνετο ἀερόστατον ὑπερμέγεθος, οὐ ἡ στερεότης ἐμελλε νὰ δοκιμασθῆ διὰ συμπίσεως ἐν αὐτῷ αἵματος ὑπὸ ἰσχυρῶν πίσεων. Τοῦτο δὲ μετὰ πάντων τῶν ἀερόστατων ἤξιζε νὰ ἐνομασθῆ τερατοῦδες ἀερόστατον.

Καὶ ὅντως, τίνα χωρητικότητα εἶχεν ὁ Ἰγας τοῦ Ναδάρου; Ἐξασκισχιλίων κυβικῶν μέτρων. Τίνα χωρητικότητα εἶχε τὸ ἀερόστατον τοῦ Τζῶν Οὐάις; Εἰκοσακισχιλίων κυβικῶν μέτρων. Τίνα χωρητικότητα εἶχε τὸ ἀερόστατον Γιφφάρδου, τῆς ἐν Παρισίοις Παγκοσμίου Ἐκθέσεως τοῦ 1878; Εἰκοσιπέντε χιλιάδων κυβικῶν μέτρων μετὰ ἀκτίνας δεκαοκτῶ μέτρων. Παραβάλλετε τὰ τρία ταῦτα ἀερόστατα πρὸς τὴν ἐναερίον μηχανὴν τοῦ Οὐελλδόνειου Ἰνστιτούτου. Ἡς ὁ ὄγκος συνεποσοῦτο εἰς τεσσαράκοντα χιλιάδας κυβικῶν μέτρων καὶ θὰ κατανοήσῃτε ὅτι ὁ Μπάρμπα Σουετός καὶ οἱ ἑταῖροί αὐτοῦ εἶχον πῶς δίκαιον νὰ ἐπαίρωνται. Τὸ ἀερόστατον τοῦτο ἐπειδὴ δὲν ἦτο προωρισμένον εἰς τὸ νὰ ἐξερευνῆ τὰ ἀνώτατα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας, δὲν ἐνομαζέτο Excelsior, ὄνομα ὅπερ εἶνε πῶς ἐν ὑπερβολικῇ τιμῇ παρὰ τοῦς πολιτίας τῆς Ἀμερικῆς, ὄχι! Ὡνομαζέτο ἀπλῶς Ἐμπρός, καὶ μόνον ὑπελείπετο πλέον νὰ δικαιώσῃ τὸ ὄνομά του, ὑπακοῦσιν εἰς πάντας τοὺς χειρισμοὺς τοῦ κυβερνήτου αὐτοῦ.

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἡ δυναμομηχανικὴ μηχανὴ ἦτο σχεδὸν τετελεσμένη κατὰ τὸ σύστημα τοῦ προνομίου ὅπερ εἶχεν ἀγοράσει τὸ Οὐελλδόνειον Ἰνστιτούτον. Ἠδύνατο δὲ νὰ ὑπολογίσωσιν ὅτι πρὸ τῆς παρελεύσεως ἕξ ἐβδομάδων τὸ Ἐμπρός ἠθελεν ὑψοθῆ ἱπτάμενον ἀνά τὸ διάστημα.

Καὶ ὅμως, ὡς ἦτο φανερόν, πᾶσαι αἱ μηχανικαὶ δυσχερεῖαι δὲν εἶχον ἀκόμη λυθῆ. Πολλοὶ δὲ συνεδρίασι εἶχον ὀρίσθῃ ἵνα γίνῃ συζήτησις οὐχὶ περὶ τοῦ σχήματος τῆς ἑλικος οὐδὲ τῶν διαστάσεων αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ τοῦ ζητήματος ἐὰν ἡ ἐλιξ ὦφελε νὰ τεθῆ ὀπισθεν τῆς συσκευῆς, ὡς ἐποίησαν οἱ ἀδελφοὶ Τισσανδιέροι, ἢ ἐμπροσθεν ὡς ὁ Κρέβσου καὶ ὁ Ρενάρδου. Περιττὸν δὲ νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἐν τῇ συζητήσῃ ταύτῃ οἱ ὄπαδοὶ τῶν δύο συστημάτων ἦλθον καὶ εἰς χεῖρας. Ὁ ὄμιλος τῶν «Ἐμπροσθεν» ἐγένετο ἴσος τὸν ἀριθμὸν πρὸς τὸν ὄμιλον τῶν «Ὀπισθεν». Ὁ δὲ Μπάρμπα Σουετός, οὐ ἡ ψῆφος θὰ ἦτο ἠνικῶσα ἐν ἰσοψηφίᾳ, ἐκπαίδευθεὶς ἀναμφιβόλως ἐν τῇ σχολῇ τοῦ καθηγητοῦ Βωριδάν, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ εἶπῃ τὴν γνώμην του.

Λοιπὸν ἀδύνατος ἡ συνεννόησις, ἀδύνατος ἡ τοποθέτησις τῆς ἑλικος. Τοῦτο δὲ ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ πολὺ, πλὴν ἐὰν παρενβείαιεν ἡ κυβερνήσις, ἀλλ' ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις, ὡς γνωστόν, ἡ κυβερνήσις οὐδέποτε ἀρέσκειται νὰ πο-

λυπραγομῆ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις, οὐδὲ νὰ ἀναμιγνύηται εἰς πᾶν μὴ ἀποβλέπον εἰς αὐτήν. Καὶ ἔχει δίκαιον.

Τὰ πράγματα εἶχον οὕτως, ἡ δὲ συνεδρία αὕτη τῆς 13 Ἰανουαρίου ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ λήξῃ, ἢ μᾶλλον ὅτι ἡ λήξις αὐτῆς θὰ εἶνε ταραχαστάτη, — διαμοιβὴ ὕβρων, μετὰ τὰς ὕβρεις πυγμαί, μετὰ τὰς πυγμαῖς ῥαβδισμοί, μετὰ τοὺς ῥαβδισμοὺς βολαὶ περιστρόφου, — ἀλλὰ περὶ ὧρον ὀγδόην καὶ τριάκοντα ἑπτὰ λεπτά, ἐγένετο ἀντιπερισπασμός.

Ὁ κλητὴρ τοῦ Οὐελλδόνειου Ἰνστιτούτου ἀπαθῶς καὶ ἀταράχως, ὡς ἀστυνομικός κλητὴρ ἐν τῷ μέσῳ τῶν καταιγίδων συλλαλητηρίου, προσῆλθεν εἰς τὸ προεδρεῖον καὶ ἐγχειρίσας τῷ προεδρῷ ἐπισκεπτήριον, ἐστάθη ἀναμένων τὰς προσταγὰς αὐτοῦ.

Ὁ Μπάρμπα Σουετός ἐσήμανε τὴν ἀτμόφουσαν ἧτις ἐχρησίμευεν ὡς κώδων τοῦ προεδρείου, διότι καὶ ὁ μέγας κώδων τοῦ Κρεμλίνου δὲν ἤθελον ἐπαρκέσῃ!.. ἀλλ' ἡ ταραχὴ ἐξηκολούθει ἀύχανομένη· τότε ὁ πρόεδρος ἀπέκαλύφθη καὶ διὰ τοῦ ὕστατου τούτου μέσου καταρβώθη νὰ γίνῃ πῶς σιωπῆ.

«Ἀνακοίνωσις! ἀνεφώνησεν ὁ Μπάρμπα Σουετός, ἀρ' οὐ πρῶτον ἤντηλες γενναίαν δραγμίδα ἐκ τῆς ταμβακοθήκης σου ἧτις ἦτο ἀχώριστος ἀπ' αὐτοῦ.

— Λέγε! λέγε! ἀπεκρίθησαν ἐννενηκοντα ἐννέα φωναί, — τυχαίως συμφωνήσασαι.

— Ἔνοες τις, φίλοι συνάδελφοι, ζητεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριῶν.

— Οὐδέποτε! εἶπον πᾶσαι αἱ φωναί.

— Ἐπιθυμῶ νὰ μάς ἀποδείξῃ, ὡς φαίνεται, ὑπέλαβεν ὁ Μπάρμπα Σουετός, «ὅτι τὸ πιστεύειν εἰς τὴν κυβερνήσιν τῶν ἀερόστατων εἶνε πίστις εἰς τὸ ἀτοπώτατον τῶν πραγμάτων».

Γρυλλισμός ἦτο ἡ ὑπόδοξις τῆς δηλώσεως ταύτης.

«Ἄς εἰσέλθῃ! ἄς εἰσέλθῃ!

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ παράδοξος αὐτὸς ἄνθρωπος; ἠρώτησεν ὁ γραμματεὺς Φιλ Ἐθανς.

— Ρωθῦρος, ἀπεκρίθη ὁ Μπάρμπα Σουετός.

— Ρωθῦρος!... Ρωθῦρος!... Ρωθῦρος! ἀνωλόλυξεν ὅλη ἡ συνέλευσις.

Ἐπῆλθε δὲ τοσοῦτον ἀκαριαίως ἡ συμφωνία μετὰ τῶν μελῶν ἄμα τῇ ἐκφωνήσει τοῦ ὀνόματος τούτου, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι τὸ Οὐελλδόνειον Ἰνστιτούτον ἠλπίζε νὰ ἐκσπάσῃ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀγανάκτησιν κατὰ τοῦ ἔχοντος τὸ ὄνομα περὶ οὐ ὁ λόγος.

Ἡ τρικυμία λοιπὸν ἐκόπασε στιγμιαίως — κατ' ἐπιφάνειαν τοῦλάχιστον. Ἄλλως τε δὲ πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ καταπαύσῃ τελείως τρικυμία παρὰ λαφ, ὅστις ἀποστέλλει εἰς Εὐρώπην κατὰ μῆνα δύο ἢ τρεῖς τοιαύτας ἐν εἰδὲ θυέλλης;

Φ. Π.

ΧΙΟΝΟΣΤΡΟΒΙΑΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

Εἰς τὰς ψυχράς, παγετώδεις ἐκτάσεις τοῦ Ρωσικοῦ κράτους τὸ ψῦχος 20 ἕως 25 βαθμῶν εἰσδύει μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ὅμως ὁ Ρῶσσος κατορθοὶ εἰσεῖτι νὰ διατηρῆ τὴν ζωικὴν του θερμότητα καὶ ν' ἀψήφῃ τὴν δριμύτητα τοῦ χιμῶνος. Ἀλλὰ φόβος καὶ τρόμος θανάτου καταλαμβάνει πάντα ἄνθρωπον καὶ πᾶν ζῶον, ὅταν εὐρεθῆ ἐν ὑπαίθρῳ κατὰ τὴν ἐκρηξίν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου χιονοστροβίλου, ὅστις καλεῖται παρὰ τοῖς Ρῶσοις «Βιούγας» (ἐν Σιβηρίᾳ δὲ «Μπουράν»). Οἱ μετὰ φοβερᾶς σφοδρότητος κινούμενοι οὗτοι ἄνεμοι γίνονται πρὸ πάντων τὴν Σιβηρίαν, καὶ εἶναι τρόπον τινὰ ἀδελφοὶ τοῦ Σαμουὶν τῶν Ἀφρικανικῶν ἐρήμων. Ἐπίσης ὀλέθριοι καὶ καταστρεπτικοὶ ὡς ὁ Σαμουὶν, καὶ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῶν ἐμφάνισιν πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τοῦτον δεικνύοντες, ἐκρήγνυνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄλιγοι εἰς τὴν ὑψίστην αὐτῶν ἀγριότητα καὶ μανίαν. Ὑψηλὴ εἰς τὸν ἀέρα ἐγειρομένη στήλη, ἐκ τῆς λεπτῆς κόνεως τῆς πεπηγυίας χιόνος συναποτελουμένη μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος περὶ τὸν ἀξονά της στρεφομένη καὶ φερομένη ἀνά τὰ

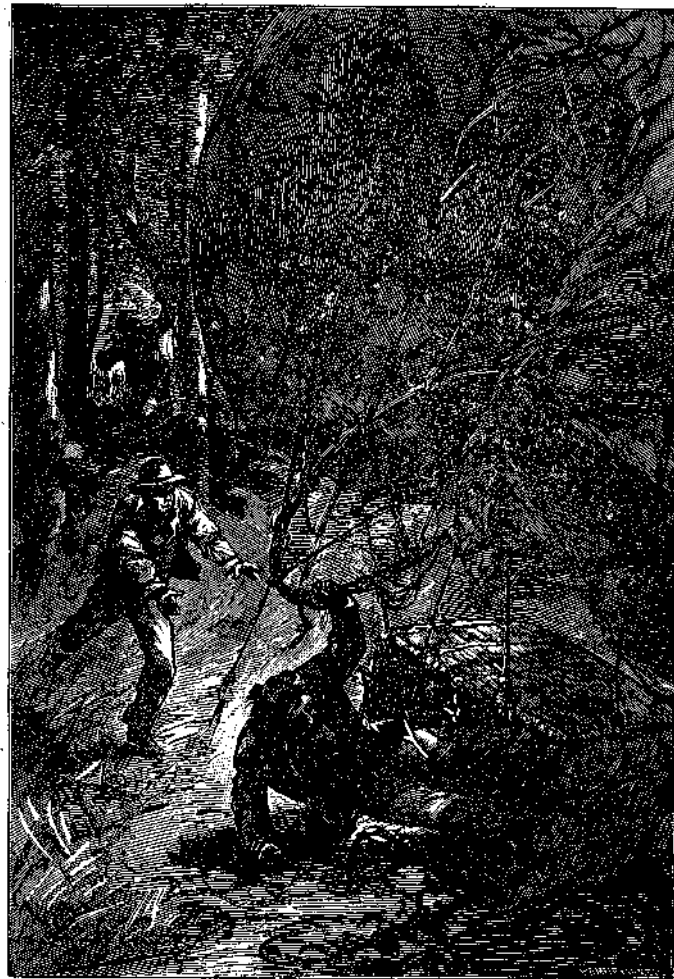
ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας, δίδει τὸ σύνθημα· καὶ αἱ ἀπολυόμεναι ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν μανιάδων, αἱ Ἐρινύες τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς γῆς, τῶν σταπτῶν καὶ τῶν ὀρέων φαίνονται σπυρδουσαι νὰ ἐνωθῶσιν, ὅπως ἀνατρέψωσιν ἐπὶ τινὰς ὥρας τὴν τάξιν τοῦ κόσμου, ὅπως συνευφρανθῶσιν ἐν τῇ φοβερᾷ συγχύσει καὶ καταστροφῇ, καὶ εἶτα μετὰ τῆς αὐτῆς πολλακῆς ταχύτητος ἀφανισθῶσιν, ἀφοῦ ἡ λύσσα καὶ ἡ μανία ἀφίχθη εἰς τὸν κολοφῶνά της.

Ὁ χιονοστρόβιλος οὗτος εἶναι φρικώδης ἀγῶν, ἀπίσιος χορὸς τῶν ἀπολελυμένων ἀγρίων ὑπηρετῶν τοῦ Αἰόλου, φρικαλέα εἰκὼν τῶν μεμονωμένων στοιχείων τῆς φύσεως. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἵπτανται καὶ χερσεύουσιν ἐν τῷ ἀέρι πυκνὰ νέφη τῆς λεπτῆς χιόνος, ἧτις καίει ὡς πῦρ τὰ ἀνθρώπινα μέλη καὶ εἰσδύει δι' ἀόρατων πόρων εἰς τὰς ζυλινὰς οἰκίας, καὶ πληροῦσι τὴν ἀτμοσφαιρὰν κτρινωπῆς τινος μάζης, οὕτως ὥστε νομίζει τις ὅτι ἡ γῆ διελύθη εἰς ἀερώδη σφαῖραν καὶ ἐπίστρεψεν εἰς τὴν ἀρχικὴν κατάστασιν τοῦ γίνεσθαι καὶ τοῦ βαθμιαίως συμπακνοῦσθαι. Μία στιγμὴ ἀρκεῖ ὅπως κατασπῆσῃ ἀγνώριστον εἰς τὸν ταξειδεύοντα πᾶσαν ὁδὸν καὶ πάντα δρόμον, καὶ παντελῶς ἀδύνατον τὴν περαιτέρω πορείαν. Ἡ ἀτμοσφαιρὰ φαίνεται ὡς κρυσταλλοποιουμένη, ἀγρίως κινουμένη μάζα, ἀδιαπέραστος εἰς τὴν ὄρασιν, καὶ προξενούσα εἰς τὸν ὀδοιπόρον ὁμοίον τι συναίσθημα πρὸς τὸ τῆς ἐν θαλάσῃ ναυτίαςεως, διότι νομίζει τις ὅτι δὲν πατεῖ ἐπὶ στεροῦ ἑδάφους, ἀλλὰ φέρεται ὑπὸ τῆς μάζης ἐκείνης, ὡσεὶ αἰωρούμενος εἰς τὸν ἀέρα. Τὰ ζῶα προαισθάνονται τὴν ἐκρηξίν τοῦ χιονοστροβίλου καὶ κρύπτονται ἀμέσως ὅπου φθάσωσι, διότι οὔτε δέρμα παχὺ οὔτε πυκνὴ σισύρα οὔτε ἄλλο τι κάλυμμα δύναται νὰ προστατεύσῃ κατὰ τοῦ κοπτεροῦ ψύχους τοῦ «Βιούγας».

Οὐχὶ σπανίως μάλιστα καὶ ἄγρια θηρία προσφεύγουσιν εἰς κώμας ζητοῦντα ἐν ταῖς ἐνδιατημασίαις ἡμέραις ζῶων σκέπην καὶ προστασίαν ἀπὸ τοῦ ὀλεθρίου χιονοστροβίλου. Οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν, ἐν ὅσῳ μαίνεται ὁ Βιούγας· οἱ ἀπεσκληραμένοι κυνηγοὶ μένουσιν ἐγκαλεισμένοι καὶ οἱ ταξειδεύοντες προτιμῶσι νὰ μένωσιν ἐν ταῖς κλιναῖς των ἐπὶ βλοκλήρους ἡμέρας ἢ νὰ ἐκταθῶσιν εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου ἐξερχόμενοι. Ἄλλοιόμοι εἰς τὸν ὀδοιπόρον ὅστις καταληφθῆ ἐν ὑπαίθρῳ ὑπὸ τοῦ χιονοστροβίλου καὶ δὲν εὕρῃ ἀμέσως καταφύγιόν τι. Ὁ ἄνεμος σπικῶνει ὑπερμέγεθος σωρούς χιόνος, καὶ συμπαρασύρει αὐτοὺς σαρώων τὰς στέππας, εἶτα δὲ ἐγείρων ὑψηλὰ ὄρη χιόνων καὶ πληρῶν τὴν ἀτμοσφαιρὰν με χιονώδη νέφη, ἄτινα πολλακῆς ἀποκρύπτουσι τὸν ἥλιον. Ἐνίοτε ὁ κινούμενος οὗτος ἄνεμος παύει αἰφνιδίως, ἀλλ' ἐπανέρχεται πάλιν ἐτι σφοδρότερος. Ἐκ τῆς στιγμιαίας παύσεως ἀπατώμενοι ἐνίοτε οἱ ὀδοιπόροι ἀναλαμβάνουσι τὴν πορείαν των καὶ εἶτα αἰφνὴς καταλαμβανόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀποθνήσκουσιν ἐκτρώς. Τὸ χεῖριστον, ὅταν μαίνεται ὁ ἄνεμος οὗτος, εἶναι ὅτι δὲν δύναται τις ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διὰ τοῦτο συνέβη πολλακῆς ὥστε ὀδοιπόροι ἀπέθανον ὑπὸ τὰς χιόνας, ἐνῶ εὐρίσκοντο πλησίον εἰς τὸ τέμα τῆς ὀδοιπορίας των.

Πολλακῆς πλουσιώτατοι Ρῶσοι ὑπὸ τοιούτου αἰφνιδίως ἐγειρομένου χιονοστροβίλου ἀναγκάζονται νὰ μένωσιν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν τῇ πενιχροτάτῃ καλύβῃ τοῦ χωρικοῦ, ἐσθίουτες εὐχαρίστως τὰ προσφερόμενα αὐτοῖς ἀπλούστατα φαγητά, ἐνίοτε ξηρὸν, μέλανα ἄρτον καὶ σκόροδα, καὶ δοξάζοντες τὸν Θεόν, ὅτι ἐγκαίρως εὕρον καταφύγιον καὶ ἐσώθησαν ἀπὸ τοῦ κινδύνου νὰ ταφῶσιν ἐν τοῖς ἐκλήθροις των ὑπὸ τὰς χιόνας καὶ νὰ ἐξορυθῶσιν εἶτα ὡς ἄψυχα, ἀποκρυσταλλωμένα ἀγάλλματα. Τοιούτου εἰδὸς δυστυχήματα συμβαίνουσιν ἐν Ρωσσίᾳ συχνότατα. Ἀλλὰ τοὺς μεγίστους κινδύνους διὰ τοὺς ὀδοιπόρους ἐκρύπτουσιν οἱ πολυχίμιοι καὶ μεγάλοι λάκκοι παλαιῶν ἐν ταῖς στέππαις μεταλλείων, οἵτινες ὑπὸ τὴν ἀπατηλὴν χιονώδη σκέπην των δὲν διακρίνονται οὐδ' ὑπ' αὐτῶν τῶν κατοικῶν των πλησίον χωρίων, μέχρις οὐ ὁ ὀδοιπόρος αἰσθάνεται ὑπὸ τοὺς πόδας του θραυόμενα τὸ ἔδαφος καὶ βυθίζεται εἰς τὰ ἀχαρῆ βάθη παλαιῶν σιδηρωρυχείων, ὑπὲρ τὰ ὅποια κατόπιν ὁ Βιούγας ἀπλώνει τὰ χιονώδη του σά-

θανά. Ούτως εξηγείται η και πρότερον πολλάκις και κατά τους νεωτάτους έτι χρόνους γενομένη άνεμους καλώς διατηρηθέντων λειψάνων ανθρώπων και ζώων εν παλαισς μεταλλείοις. Μεγαλήτερα και δυστυχώς ουχι σπάνια δυστυχήματα συμβαίνουσιν, όταν δόλοκληρα στήλη έργων καταλαμβάνονται αϊφνιδίως υπό του χιονοστροβίλου και απόλλονται. Ένωτες άνεμίσκονται και δόλοκληρα ποιμένα υπό τας χιονας. Έν έτει 1827 απόλεσθησαν υπό τών χιώνων εν τώ κυβερνητώ Σαρατώβ 28,000 ίπποι, 30,000 βόες και 1,000,000 πρόβατα μετά τών ποιμένων των. Όσον φοβερός και καταστροφικός είναι ο άνεμος ούτος, τόσον έκπληκτική είναι η διαδεχομένη αυτόν ήρεμία, καθ' ην φαίνονται πανταχού εις τα περίξ ώσει διά μαγείας ανακλύφοντα γιγαντώδη όρη χιώνων, λαμπροκοπούντα, ως δι' άδαμάντων κεκοσμημένα. Εις τας πλευράς τών όρέων και εις όλα τα στερεά αντικείμενα φαίνονται τα θαυμασιώτερα σχήματα. Οικίαι μεταβάλλονται εις λαμπρότατα κρυστάλλινα παλάτια και ωραιότατα φανταστικά έρείπια, και τα δένδρα λαμβάνουσι παραδοξότατα σχήματα, ολα δύναται να φαντασθή μόνη η ζωηροτάτη και τελμηροτάτη φαντασία ποιητού παραμυθίων. Τα ζωγραφικά ταύτα θέματα διαρκούσιν όλίγον μόνον χρόνον, διότι πολλάκις την ακόλουθον ήδη νύκτα έγειρόμενος νέος Βιούγας καταστρέφει αυτά και τα αντικαθιστά διά νέων επίσης ωραίων θαυμάτων. Ο χρόνος καθ' όν συχνότατα έγείρονται οι άνεμοι ούτοι είναι από τών μέσων του Νοεμβρίου μέχρι σχεδόν τών Χριστουγέννων.

Πτώσις Πιλάτρου δέ Ροζιέ.

Όπως εν θαλάσση ο πεπειραμένος ναύτης προγινώσκει εξ ώρισμένων σημείων την έπικείμενην τρικυμίαν, ούτω και οι ίθαγενείς, οι κάτοικοι τών στεππών, γινώσκουσι τούς προαγ-

γίλους του Βιούγα. Ο προσεκτικός παρατηρητής διακρίνει ως προδρόμους του άνέμου τούτου εύκίνητά τινα, λευκά η όμιχλοειδή νεφύδρια, ετινα όμοιάζουσι προς λινα ίστία και περικαλύπτουσι τας κορυφάς τών μεμονωμένων όρέων η κινούνται υπεράνω αυτών, ύψούμενα και ταπεινούμενα έναλλάξ. ώσαύτως δε και εν ταις στεππαις παρατηρούνται ως προμνηύματα του χιονοστροβίλου όμοιά τινα νεφύδρια εν σχήματι λεπτών και ύπολευκων ύφασμάτων, ετινα ανακλύπτουσι εις τον όρίζοντα και φαίνονται ως σημαίαι κυματίζουσαι εις τον άερα.— Εις εκείνα τα μέρη τών όλίγων κατα-

οικουμένων ρωσσικών στεππών, ένθα υπάρχουνι μεταλλουργεία και κατοικίαι έργατων, έλήφθησαν ήδη και προφυλακτικά μέσα προς πρόληψιν δυστυχημάτων, οια τα άνωτέρω περιγραφέντα. Εις τούς πλείστους σταθμούς τών εν ταις στεππαις μεταλλουργείων κρούονται άκαταπαύστως οι κώδωνες, επ' όσον χρόνον διαρκεί ο Βιούγας. Είναι δε ένδιαφέρον ο τρόπος, καθ' όν οι επί τούτω ώρισμένοι φύλακες έκτελοϋσι το καθήκον των χωρίς να έκτίθενται εις την κινδυνώδη όρμην του άνεμοστροβίλου. προσαρμόζουσι δηλαδή εις τα άκρα των κροτάλων τών κώδωνων (των γλωσσιδίων) εύρεις ξυλίλους πινάκας, οτινες ώθούμενοι υπό του σφοδρού άνέμου τήδε κακείσε κινούσι τα κρόγαλα, ούτως ώστε οι κώδωνες κρούονται υπ' αυτού του άνέμου, οι δε πρακτικοί φύλακες μένουσιν εν ταις κλίμαις έντεταλιγμένοι, κοιώμενοι η ακούοντες την άπαισίαν εκείνην συμφωνίαν, ην αποτελοϋσιν οι φρικώδεις συριγμοί του μαινομένου και όλολύζοντος άνέμου και οι βαρείς και με-

λαχολοικοί ήχοι τών κώδωνων εν τή φρικώδει εκείνη έρεμία. Ε. Β.

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΑΥΤΩΝ

Αί κατά τας διαφόρους διευθύνσεις του όρίζοντος κινήσεις του άέρος ονομάζονται άνεμοι. Ο Ήλιος και η Σελήνη ενεργούσιν επί της μάξης του ατμοσφαιρικού άνέμου ως και επί των υδάτων, τα όποια εξογκούμενα εις το προς τους δυο τούτους πλανήτας αντικρύζον μέρος σχηματίζουσι τας άμπώτιδας και πλημμυρίδας η το φαινόμενον της παλιρροίας. Η ενεργεία των επί της μάξης του άέρος δίδει περιδικάς τινες κινήσεις, άποδείξεις των ύποίων, κατά τον Δαυλάς, είναι αι ήμερησίοι κινήσεις του βαρομέτρου. Έκ τούτου μόνον δύναμεθα να ένοήσωμεν, ότι η ατμοσφαιρα θέλει εΐσθαι εις διηνεκή κίνησιν. Έάν δε βάλωμεν υπ' όψιν όλας τας δυναμένας να ταράξωσι την ίσορροπίαν της ατμοσφαιρας αίτίας, οίον το εύκίνητον των μορίων του άέρος, ένεκα της μεγίστης βεσπότητος και ελαστικότητος αυτού, την άπειρον ποσότητα των άκαταπαύστως εις την ατμοσφαιραν διαχυομένων ατμών και πάλιν κατακρημιζομένων επί της γης, και τέλος τας εκ της περιστροφής της γης γινομένας μεταβολάς εις την σχετικήν ταχύτητα των μορίων του άέρος, δεν θέλει φανή παράδοξος η άστασία και η ποικιλία των κινήσεων της ατμοσφαιρας, και θέλωμεν ένοήσαι πόσον δύσκολον είναι να υποβληθώσιν εις γενικόν τινα νόμον.

μικροτέρας ειδικής βαρύτητος των μορίων αυτού και θέλει άντικατασταθή από τον περίξ κινούμενον προς την έστίαν. Η κίνησις αυτή διαδίδεται βαθμηδόν καθ' έναντιαν της πρότερας διευθύνσιν μέχρι των προς την θύραν προσεγγίζοντων στρωμάτων, κειμένη καθ' ύπόθεσιν αντικρύ της έστίας. Ούτω γίνεται έπαισθητός ο άνεμος εις τον τόπον της έκπνοης, ήτοι προς την έστίαν, πριν έτι γινή έπαισθητός εις τον τόπον της πνοής, τ. ε. εις τα προς την θύραν στρώματα. Άλλως, αν υποθέσωμεν, κατά τον Φραγκλίνον, διάρρυγα πλήρη υδάτος, κεκλεισμένον εις το άκρον αυτού οια τινος διαφράγματος, το ύδωρ θέλει ήρμεψέ, άλλ' άφαιρεθέντος του διαφράγματος θέλει τεθή πρώτον το προς το διάφραγμα ύδωρ εις κίνησιν, και μετά τούτο η προσεγγίζουσα τούτο στιβάς, και ούτω βαθμηδόν η κίνησις θέλει διαδοθή βαθμηδόν μέχρι της στιβάδας του άλλου άκρου. Όθεν το ύδωρ τούτο θέλει κινήθι από του κεκλεισμένου προς το άνεωγμένον άκρον, ένθ' οι διαδοχικοί παλλοί των διαφόρων στρωμάτων του ύγρου διαδίδονται καθ' έναντιαν διεύθυνσιν, τ. ε. από του διαφράγματος προς το άλλο άκρον. ούτω και επί των άνέμων ύπαρχούσης εξ ύποθέσεως εις μεσημβρίαν της αίτίας των άνέμων, ο άνεμος πνέει έντεψθεν διαδιδόμενος εξ άρκτου προς μεσημβρίαν. Ο άνεμος λοιπόν διαδίδεται δι' ώθησεως η δι' άπορροφήσεως και διαδίδεται μέν δι' ώθησεως, όταν η πνοή και η κίνησις γίνονται κατά την αυτήν διεύθυνσιν, ως επί παραδείγματος ο του φυσητήρος εξερχόμενος άνεμος. Δι' άπορροφήσεως δε, όταν η πνοή γίνεται καθ' έναντιαν της κινήσεως του άνέμου διεύθυνσιν, ως ο εισερχόμενος εις τον φυσητήρα, έντός του όποιου άραιούται ο άήρ.

Τούτου τεθέντος, αν καθ' ύπόθεσιν ο άήρ έκταταμένου μεσημβρινοϋ τινος ως προς τον παρατηρητήν τόπου θερμαίνεται, φανερόν, ότι διαστέλλεται. Δεν άποκαθίσταται ελαφρότερος και ως εκ τούτου ύψούται, άντικαθίσταται δε από τον περίξ αυτώ ψυχρότερον και έπομένως βαρύτερον, είρέοντα πανταχούθεν. Αν δε ύποθεθι σταθερά η θερμαινούσα τον τόπον τούτον αίτία, έπεται ότι και ο άνεμικαταστήσας άήρ θέλει ύπέρει τα αυτά και ούτω διαδοχικώς. Ας θεωρήσωμεν μόνον το άποτέλεσμα της κινήσεως του προς τον παρατηρητήν άερα, άρκτικώς καθ' ύπόθεσιν του θερμαινομένου τόπου. Τού άέρος είρέοντος βαθμηδόν απ' άρκτου προς μεσημβρίαν, θέλει γινή έπαισθητή εις αυτών η ροή του άέρος, όταν η μετατόπισις των στρωμάτων αυτού έκτανή πέραν των στρωμάτων του παρατηρητού προς άρκτον. Έξάγεται εκ τούτου πρώτον, ότι ο άνεμος πνέει επί του παρατηρητού από άρκτου προς μεσημβρίαν, ένθ' η αίτία αυτού έδρευει μεσημβρινώς και δεύτερον ότι άρχεται μεσημβρινώθεν, ήτοι εις τον τόπον της έκπνοης.

Ο άνεμος δεν έχει την αυτήν διεύθυνσιν καθ' όλον το ύψος της ατμοσφαιρας, και διά τούτο ένίοτε βλέπομεν τα νέφη φερόμενα καθ' έναντιαν του επί της γης πνέοντος διεύθυνσιν. Εις τας κορυφάς των ύψηλών όρέων αισθανόμεθα άνεμους έναντίας διευθύνσεως της των πνέοντων επί των πεδιάδων. Όταν διά τινος θερμίδος θέσωμεν εις κοινωνίαν δυο δωμάτια άνίστου θερμότητος, θέλωμεν παρατηρήσει σχεδόν το αυτό φαινόμενον ήτοι ο ψυχρότερος άήρ του πρώτου δωματίου θέλει είσερεύσει εις το άλλο δωμάτιον από τα κάτω της θυρίδος, ένθ' άμοιβαίως ο θερμότερος θέλει είσερεύσει από του δευτέρου εις το πρώτον διά του άνω της θυρίδος. Διακρίνομεν εύκόλως τα δυο ταύτα αντίθετα ρεύματα του άέρος έκθέτοντες διαδοχικώς εις τα άνω και κάτω μέρη της θυρίδος φλόγα λύχνου, την όποιαν θέλωμεν ιδεί έκκλίνουσαν προς το θερμόν η το ψυχρόν δωμάτιον, κατά τας είρημένας δυο θέσεις.

Η συνήθης πνοή των άνέμων γίνεται όριζόντιος και διά τούτο ονομάζονται και με τα διάφορα όνόματα των τόπων του όρίζοντος εκ των όποιων πνέουσιν. Εις τας καταγίδας και θυέλλας όμως πνέουσιν άνωθεν προς τα κάτω, και ένίοτε κάτωθεν προς τα άνω.

Έκ των αίτιών των βλακίων άνέμων η έντός της ατμοσφαιρας ταχεία των ατμών συμπύκνωσις είναι βεβαίως μια από τας σημαντικώτερας. Παρατηρήθη ένίοτε, ιδίως δε εις τούς περί τον ίσημερινόν τόπου, να πείθιν διαστήματι μιιά ώρα εις μεγάλης έκτάσεως ύδωρ ένός δακτύλου. Όθεν, αν ύποθεθι, ότι η έκτασις αυτή είναι μόνον έκατόν τετραγωνικών λευγών, και ο προς τον σχηματιζόμενος ένός δακτύλου ύδατος υπ' έκατον τετραγωνικών λευγών άπαιτούμενος ατμός εύρίσκει εις τον άερα εις ελαστικήν κατάστασιν και εις 10⁰ θερμοκρασίας μόνον ήθελεν έχει δυσμεριάκις μεγάλην όγκον της ύγρας καταστάσεως του, ήτοι ήθελε κατέγει έκατόν τετραγωνικών λευγών έκτασις επί 100 χιλ. δακτύλων, η σχεδόν 10 χιλ. ποδών ύψος. Τοιούτον λοιπόν είναι το από την συμπύκνωσιν ταύτην προερχόμενον κενόν, το όποιον δεν δύναται να πληρωθι χωρίς μεγάλου τιναγκού της ατμοσφαιρας.

Εκ Σύρου Γ. Ι. Ο.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΚΑΛΑΣ ΤΟΥ ΜΟΡΦΕΩΣ

(Συνέχεια' ίδε προηγούμενον φύλλον).

VI

Ουδεις αλήθως θα ήρνεϊτο εις τον δυστυχή Αύγουστινον, ότι μέγα ειχε δικαίον ειπών εν τώ ένθουσιασμώ του ότι ωραιάς θα διετύπωνεν εν τώ χάρτη εκείνω ιδίας, ότι μετά πάθους και γλυκύτητος έκφράζει πάντοτε τα αισθήματά της. Το προεμάντευσεν ασφαλώς, ως ειχεν όρθώς προαισθανθι την ανάγκην της εκμαθήσεως της γλώσσης του Λουκιανού και του Αριστοφάνου!

Άλλά πόθεν εκείνη η αϊφνιδίως έκραγεϊσα θυέλλα; Ίδου άπλούστατα τί συνέβη. Η Σοφία, ως γνήσιος καρπός της συζυγίας του άειμνήστου Γραμματίκα, γράφουσα εις τινα φίλην της, Λενοϋσαν, ως μανθάνομεν, εκ της επιστολής, κατόπι πολλών και χαρισισών παραβολών επί της ζωής, τα ή άνεφερε προσέτι ότι συχνά και μετά μεγάλης εύχαριστήσεως παρεδίδετο εις τας άγκάλας του Μορφέως τας λυσιμερίμους! Ητο ζεις ην ειχε, ζώντος του πατρός της, να όμιλή μεταφορικώς. Έβις άσπαστή βεβαίως και κομψή, άλλ' ην θα έπληνόρθου άναμφιβόλως εάν ήδύνατο να προμαντεύσει και όλίγον περί του μέλλοντος.

Είχον ανατείλει δυο ήμέραι από της φοβεράς άποκαλύψεως, άλλ' ουδέμια ύπέφωσεν έλπις περί συλλήψεως του τολμηρού έραστου.

Ητο άπόγευμα και ο κ. Αύγουστινος σοβαρώτατος, ως ήτο από δυο ήμερών, εκαθάριζε το κυνηγετικόν του όπλον. Άπέναντι του άκριβώς, επί έδραν, εκάθητο η Σοφία άναγινώσκουσα τον Όβιδιον, των παιδιών καταβόντων να παιζωσι μετά τινος εξαδέλφου των εις την περιοχήν του κήπου. Θα ήθλει ο δύναμιος να τώ άποσπάσει των χειλέων και μιαν καν λέξιν ητο κατηγής, ως εάν πρό όλίγου ήθαψε προσφιλή νεκρόν. Α, αι κατηραμένοι άγκάλαι του Μορφέως! τον ειχον άπογοητεύσει! Έν τούτοις η Σοφία θέλουσα να διακόψη την ανεξήγητον εκείνην άρασίαν, να διασκεδάση δ' απ' έτέρου την άνίαν, ην τα συχνά χασιμήματα της τρανός επεκύρου, άνέγνωσεν αϊφνης ύψηλοφώνως και ναυελώς:

Al pouer e popolo natorum mielle suorum
Excitat artificem simulato remque figuræ Morphea.

Η τελευταία του στίχου λέξις ήρκεσεν να άναφλέξη τον σκεπτικόν Αύγουστινον. Το ένουσμα έτεθη ασφαλώς....

— Την άναίσχυντον, εψιθύρισεν, αιωνίως με αυτών τον άναϊδή ήχει να κάμη. Δεν φθάνου, αι επιστολαί, έχομεν τώρα και στίχους, τούς όποιους νομίζη ότι δεν έννοώ..... Το τέρας! Άλλά δικαίον έχαι' αφού εύρίσκει τόσην ήδονην εις τας άγκάλας του! Ω, ως τον έβλεπον διά μιαν στιγμήν, Θεέ μου, και το παν εύθυσ ως άπολέσω.... Και στίχους, α! εινε άφόρητον....

Η Σοφία εις τούς ψιθύρους του φιλοθήρα συμπαρακαθημένου της καθ' αρχάς ουδέμιαν έδωσε προσοχήν, ύπολαμβάνουσα ότι θ' άπαυθύνετο προς το όπλον όπερ μετά τόσης εύλαβείας εκαθάριζεν... Είχε μέν παρατηρήσει από τινος την σοβαρότητα του κυρίου αυτου και την ασυνήθη προς αυτην πόζαν του, άλλ' άπέδιδε ταύτα εις λόγους ιδιουσυχρασίας αφού και ο ευθυμώτερος των θνητών έχει πολλάκις άνευ μάλιστα ίσχυρου λόγου ώρα και ήμέρας έτι άνίας και σκεπτικισμού, η εις λόγους μετανοίας, παρελθούσης της πρώτης αισθηματικής όρμης, η κόρου. Άλλ' ο τρόπος δι' ου έβονολόγει η έμωρολόγει — το ίδιον εινε — αι νευρικαί, ταχεία και άτακτοι κινήσεις των χειρών του και ιδία αι συχναι προς τον Θεόν έκικήσεις του επείσουρον την γυναικείαν περιεργίαν της και να. παράση η ώρα τώ άπείτεινε με το γλυκύ, ως πάντοτε, μειδιάμα εις τα χείλη και την αγαθότητα εις τούς όφθαλμούς, τον λόγον.

— Ποιον, κ. Αύγουστινε, ήθέλατε τόσον πολυ να έβλέπατε; Ίσως φίλον σας τινα άπόντα....

— Ότι δεν σου όμοιάζω να έχω φίλους παρόντας, το γνωρίζω. Τι να γινή! και έμειδιάσεν ειρωνικώς.

Μετ' άκρας άπορίας τον παρετήρησεν η Σοφία. Η Σφιγξ άναμφιβόλως θα ειχε την μορφήν του κ. Αύγουστινου. Τόση παράδοξα διά την Σοφίαν όμιλει.

Έν τούτοις τα κυνικά καύματα ειχον ήδη παρέλθη, ώστε να μη θεωρήση ως βάσιμον πάσαν περι διαταράξεως του λογικού του ύπόνοιαν, καιτοι το ύφος του όμολούτος και το σπινθηροβόλημα των όφθαλμών του έφαινοντο ζωηρώς συνηγορούντα υπέρ της σκέψεως ταύτης, ην πās τις άλλως θα έκαμνεν.

— Άλλά τί θέλετε να ειπήτε, κ. Αύγουστινε; Σας όρκίζομαι, δεν έννοώ τίποτε από αυτά.

— Δικαίως δεν θέλετε να ένοήσητε, αγαπητή δεσποινίς. Και έχομενελασεν, να εύθυσ επιδοθι εις την σειράν των μονολόγων του. «Με κακόν εμπλέξεις διάβολον. Α, αυτη η ώρα της φοβεράς μου έκδικήσεως δεν θα έλθη; Αυτό το όπλον που καθαρίζω, θα κάμη το μέρος του πολυ καλά, έλπίζω...» Αι τελευταία λέξεις μετ' όργης έκτοξευθεισαι εφθασαν μέχρι του ακουστικού τυμπάνου της μειδιώσης πάντοτε το μειδιάμα της άγνοίας Σοφίας.

— Και ποιον τόσον άρειμανίως σκοπεύετε να έκδικηθήτε; Πόσον τον λυπούμαι! ειπε, θέλουσα να διασκεδάση με τούς κωμικούς μορφαμούς του όζυθύμου ήρωός μας.

— Κανένα, α κανένα, άθφα μου περιστέρά! Μη συγχίζειςαι, άγια Όνουφρια! Και οι όφθαλμοί του άπηστραψαν, επί τη τελευταία λέξει, άγριοι.

— Πολυ περιέργος είσθε σήμεραν, αίνιγματικώτατος....

'Αλλά, κύριε, διατί με παρατηρείτε ούτω βλοσυρώς. Τί έπραξα άξιον να επισύρη την μνήν σας ούτω έμμανώς; Είνε τόνον ώραιοί οί όφθαλμοί σας έν τή φυσική και ήρήμω καταστάσει των, και όμως σας τούς εξαγριώνετε τόνον πολύ!

Οί κολακευτικοί ούτοι λόγοι, οί έξ ειλικρινείας προερχόμενοι, τής Σοφίας, εξώργισαν επί μάλλον τον κ. Αύγουστινον.

— Δύνασαι, κόρη μου, να είσαι υποκρίτρια· να με έρωνεύσαι όμως, έν' άφοργής την αποκάλυψιν, ούδέποτε θα σοί τό επιτρέψω...

Τά πράγματα έδεινούοντο.

Σοφία. 'Α, κύριε Αύγουστίνε, πολύ εξάπτεισθε... 'Επί τέλους δέν ύποφέρω τοιαύτην άθροστομίαν. Μοί επιτίθεσθε σκαιώς, ψιθυρίζετε, μονολογείτε, ύβρίζετε, άπειλείτε, ένφ δέν δύνασαι να ένοήσασ εις τί σας έπταισα. Είπέτε μοι, σας παρακαλώ θερμώς, τό άμάρτημά μου. 'Εάν έν άγνοία μου σας προσέβαλα εις τι, είμαι προθυμοτάτη να σας παράσχω πάσαν εξήγησιν, εάν δέ πράγματι έπταισα, να σας ζητήσω συγγνώμην μυριάκις διά τό άκούσιον πάντοτε άμάρτημάμου...

Αύγουστίνος. 'Ακούσιον; Χά!.. χά!.. χά!... 'Αλλά, ώραια είσαι διά τί να μη παρα...

Σοφία (άνυπομονούσα). Λοιπόν, είπέτε διατί κατηγορούμαι; 'Εάν σας ένοχλή ή παρουσία μου ή με κρίνετε άσυγχώρητον, είμαι έτοιμος να ήγκαταλείψω πάραυτα τον οίκον τούτον, εις έν άλλως εύρον τόσην αγάπην, τόσην εύτυχίαν!

Νέφος μελαγχολίας έσκίασε την λάμψιν των όφθαλμών της.

Σοφία. 'Αλλ' επί τέλους τον λόγον, πρην ή φύγω...

Αύγουστίνος. Βέβαια, τό ήξεύρω και έγώ. Θέλεις να φύγης διά να νυμφευθής άνέτως τον έραστήν σου, εις τας άγκάλας του όποιου συχνά και μετά μεγάλης εύχαριστήσεως παραδίδεις!

'Η Σοφία εις τας λέξεις ταύτας ώχρίασεν εξ όργης. Εις την βυσσράν και άνυπόστατον κατηγορίαν, μόνον μειδιάμα πικρότατον, σαρκαστικόν άνεφάνη εις τά μικκύλα χείλη της.

Σοφία. Παραληρείτε, κύριε, και πολύ σας λυπούμαι διά τό άτύχημά σας τούτο...

Αύγουστίνος. Δέν πιστεύω δά και τόσον εύαίσθητος να είσθε πρός εμέ...

Σοφία (εξάπτομένη). Κύριε, ά άρκετά! μη βλασφημείτε επί πλέον, διάτι βλασφημία άν μή τι χειρότερον είναι αι τοιαύται άόριστοι μομφαι σας. 'Εφθάσατε εις τό ζενιθ τής χαιρεκακίας. Συκοφαντείτε διά των χειροτέρων φράσεων, άνάξιων τής οικογενείας σας και τής άνδρικής αξιοπρεπείας νεάνια άθώαν παντός ρύπου, δι' ήν τό ύπέρτατον έν τή κόσμω τούτφ άγαθόν και μόνον έρεισμα είναι ή άγνή ύπόληψις, ή άμωμος τιμή!.. 'Εγώ ένοχος έναγκαλισμών και άσπασμών; Είνε οίκτρον, σας έπαναλαμβάνω, άνεξελέγκτως και περιφραστικώς να όμιλήτε περί έραστού εις κόρην, ήτις άγνοούσα τον κόσμον έντελώς, έρρίφθη εις τούς κόλπους τής οικογενείας σας να έμπιστευθί την εξακολούθησιν τής άυστηρότης των ήθών, ήτις καθ' όλον μου τον βίον με διέκρινε. Σας πρνοκαλώ, άπαιτώ παρ' ύμών, ως παρ' τιμίου άνθρώπου, κύριε Αύγουστίνε, να μου είπήτε ρητώς πού στηρίζετε τό κατηγορητήριόν σας...

Και ταύτα είπούσα άπέμαξε συνηλώς έν δάκρυ.

'Ο όρίζων είχαν ήδη έπικαλυφθί ύπό μελανών νεφών, άτινα άδικόπως συνωθούμενα προεμήνιον σφοδράν καταιγίδα, βροντερούς κεραυνούς. Τίς έν τούτοις θα έπίστευεν ότι μία γραμμή λεξικού θα ύψούτο ως σωστικόν άλεξικέραυνον!

Αύγουστίνος (ηπίως). Κόρη μου, άνεξελέγκτως, όπως είπες, δέν μου επέτρεπεν ή συνείδησις να σε έλέγξω και να σε πικράνω έως... 'Αλλά τά πράγματα δυστυχώς είναι χειροπιαστά. Θέλω, αλλά δέν ήμπορώ να τά άποσκεπάσω. 'Ας σού είπώ όλην την αλήθειαν άπ' αρχής μέχρι τέλους άφού τό ζητείς. Πλησίασε...

'Η Σοφία δέν πλησίασε ποσώς· αλλά τούτο δέν ήτο λόγος να μη πλησιάσθαι και ό κύριος Αύγουστίνος.

Αύγουστίνος. Τής πρός σε συμπαιθείας μου, σχεδόν παράφρονος, έλαβες γνώσιν μου φαίνεται... Μη κοκκινίζεις, διάτι

λέγω την αλήθειαν... Περί του χαρακτήρος σου, πού 'μπρός του γίνεται κομμάρια, μαυρίζει τό καλλίτερον διαμάντι, δέν άμφιβάλλων ποτέ... 'Αλλά σύ ή ίδια, δι' αυτής τής χειρός δι' ής έσφόγγισες πρό όλίγου τό δάκρυ, δι' αυτής, έπροδόθης. Αι διαμαρτυρίαι σου όλαι είναι καλά!... 'Αλλά τί την άμνησιν την κατηραμένην εκείνην έπιστολήν;...

Σοφία. Δέν σας έννοώ.

Αύγουστίνος. Θα μ' έννοήσης... 'Ηρχόμην εις τό δωμάτιόν σου προχθές, κόρη μου, άκριβώς να σε παρακαλέσω να με καταστήσης τον εύτυχέστερον των άνθρώπων, ότε επί τής τραπέζης κατά τύχην έπεσε τό βλέμμα μου και άναγινώσκω μίαν φρικτήν όμολογίαν σου, ήν ένεπιστεύεσο εις την φίλην σου Λευούλαν... Τόσφ φυλάττεις τά μυστικά; Κρίμα ότι είσαι γυναίκα...

Σοφία (άδημονούσα), λέγει σε παρακαλώ γλήγορα, λέγε...

Αύγουστίνος. 'Ε λοιπόν, σύ ή Σοφία, τό άντικείμενον τής λατρείας μου, δέν έγραψες ότι «συχνά και μετά μεγάλης εύχαριστήσεως» παραδίδεις εις τας άγκάλας του Μορφέως, 'Ορφέως ζεύρω κ' έγώ! Τό άρνείσαι;

Γέλωσ ήχηρός, από βήθους καρδιάς άνελθών, άνέκοψε την παθητικην αφήγησιν του κ. Αύγουστίνου.

Αύγουστίνος (μη πτοούμενος). Μα 'πές μου, στο Θεό σου, καλλίτερος είναι από έμέ τάχα αυτός ό άναίδης Μορφέας;

Οί γέλωτες τής Σοφίας ήσαν πλέον νευρικοί. 'Η κατηγορία άπεδεικνύετο ψευδιστάτη, όσον άκριβώς αληθεστάτη εξηλέγγετο ή πλάνη ή μάλλον ή περί την ήλλην. γλώσσαν άμάρθια του κ. Αύγουστίνου.

'Α, πόσον εύχάριστον είναι όταν ή πνοή του γέλωτος φυγαδεύει προτροπάδην τά νέφη τής άπάτης!

Σοφία (λάμπουσα εκ χαράς). 'Ω τής άπλότητός σου! Και ό Μορφέας, είναι καλέ μου φίλε, εκείνος όστις σού έτάραξε τόσον τά έργηγορούντα σχέδια; 'Ας γελάσω εξ όλης ψυχής. Καλέ στ' αλήθεια αυτόν σκέπτεσθε να έκδικηθήτε, να συλλάβητε, να φονεύσητε; Και είναι δυνατόν ποτέ να συμβή τούτο;

Αύγουστίνος (καθ' έαυτόν). Κανένας θεός της θα νάνε. (Μετ' άορίστου μειδιάματος). Τό κακόμοιρο τό κορίτσι, τό άδίκησα...

Σοφία (μη προσέχουσα, άλλ' εξακολουθούσα). Και είναι δυνατόν ποτέ να συμβή τούτο κ. Αύγουστίνε; 'Ω κωμωδία άνέλπιστο; κατόπιν πλέον άνελπίστου τραγηδίας!..

'Ο Αύγουστίνος κεινώς πλέον, δέν ήξευρε τί να είπη, τί να άπαντήσθ. 'Η φράσις τής έπιστολής ήτο τόσον κατηγορηματική, αλλά πάλιν ή έκφρασις του προσώπου τής Σοφίας τόσον άγνή, οί γέλωτες της τόσον άθώοι, ήγκάρδιοι... Δέν ήξευρε τί να ύποθήσθ...

Σοφία (εγυρομένη). 'Ελάτε μαζί μου, διά να σας δώσω έν καλόν μάθημα... τής 'Ελληνικής. Δέν έπροοδύσατε βλέπω ποσώς...

'Ο Αύγουστίνος την ήκολούθησεν εύπειθώς όσον και περιέργως.

Σοφία. 'Αντι να έκδικηθήτε σείς τον Μορφέα, τώρα θα έκδικηθί αυτός σας.

Αύγουστίνος (καθ' έαυτόν). Βρέ άδελφέ!.. 'Εχει χάζι να με παραδώσθ εις τας χείρας του Μορφέως και να με μάλιστα κανένας κουτσάβλακς! Καλέ τί θα μου κάμη... Μα πάλι πού ξεύρεις! αυτός ό Μορφέας 'μπορεί να με κανένας παπάς έτοιμος να μάς στεφανώσθ άμέσως τώρα, άπάνω στη γλύκα...

Σοφία (είσερχομένη εις τό δωμάτιόν της μετά του Αύγουστίνου, περιστρέφοντος άνήσυχα τά βλέμματα). Πόσον δικαιοκον είχαν ό καύμένος ό πατέρας έπιμένων εις την σπουδήν τής αρχαίας 'Ελληνικής και Λατινικής! 'Αληθώς πολλών δειών, αλλά και άνοησιών, ή άγνοια μήτηρ' τί άπάτη, κύριε Αύγουστίνε... 'Ωδινεν όρος και έτακε.. Μορφέα! Και ήγέλασεν ήχηρώς. 'Ο γέλωσ εκείνος ήτο πλέον ή περιφανεστέρα ικανοποίησις ήτις τή έδίδετο μετά την βύσανον τόσης ώρας...

Αύγουστίνος (πλησιάζων εις την τράπεζαν). Να, έδώ ήταν τό σωμα του ήγκλήματος, δηλαδή, με συγχωρείς άδελφέ, τής άπάτης.

Σοφία. Τό σωμα εκείνο ταξειδεύει τώρα, άν δέν έφθασεν εις την Λευούλαν. 'Εχομεν όμως έν άλλο σωμα έδώ...

Και διευθυνθείσα ήσυχως εις την μικράν βιβλιοθήκην της, έλαβεν όγκώδες τι δεδεμένον βιβλίον, όπερ ήρξατο φυλλομετρούσα.

Σοφία (ερευνώσα). Τό βιβλίον αυτό θα σας δείξη άκριβώς κύριε Αύγουστίνε, πόσον ό άνθρωπος δύναται να παραπλανηθί και ν' άδικήσθ τον πλησίον ή... την πλησίον σας... Μη φοβείσθε όμως!

'Η αίθρία άποκαθίστατο πλήρης. Εύρε την ζητούμενην λέξιν και λαμβάνουσα τον κ. Αύγουστίνον έλαφρώς από του βραχίονος:

— Κύφατε και άναγνώσατε, τφ είπε, ή μάλλον φρονύσατε... τον Μορφέα!

'Ο Αύγουστίνος, όστις καθ' όλον αυτό τό διάστημα των προπαρασκευών διεδαμάτιζεν ικανώς κωμικόν πρόσωπον, έπλησίασε και έκπληκτος άνέγνω:

«Μορφέας: Θεός των όνείρων.

Παραδίδομαι εις τας άγκάλας του Μορφέως: Μεταφορικώς, άντι κοιμούμαι, ύπνώττω».

Ουδ' άποπειρώμαι να είκονίσω διά λέξεων τό μέγεθος τής έκπλήξεως, την σύγχυσιν και μετάνοιαν του Αύγουστίνου μετά την ψυχρολουσίαν ήν ύπέστη εκ τής άναγνώσεως. Τά γράμματα έδεκαπλασιάσθησαν κατά τό μέγεθος πρὸ των όφθαλμών του, διαβλέποντος εις έκαστον και μίαν κατακραυγήν, τρανήν διαμαρτυρίαν...

Την μόνην διέσδοον εκ του λαβυρινθου, έν φ επί διήμερον περιστρέφετο ένεκεν μιās άπλής μεταφορικής φράσεως διείδεν έν τή αληθεί μετανοία: Και άμέσως γονυπετών, λέγει τή θελκτικώς πάντοτε μειδιώση Σοφία:

— 'Αγγελική μου Σοφία, συγγνώμην, έλεος! 'Επλανήθην ως πρόβατον άπολωλός! Μη φανής σκληρά ως έγώ έδείχθην άδικος. Δός μοι την χείρα σου να την άσπασθώ, αλλά δός μου την συγχρόνως και ως συναινέσιν τής ένώσεώς μας, του όνειρου μου αυτού από του όποιου εξαρτάται ή εύτυχία μου. Αισθάνομαι έν τή καρδιά μου τούς πρώτους παλμούς του έρωτος άνανευομένου... Λησμόνησον τά πάντα... Είς ούδένα μη είπης τίποτε και ή παρεξήγησις αυτή άς γίνη, φιλάτη μου Σοφία, ό άρραβών τής νέας ζωής μας.

'Η Σοφία τον άνεγειρεί, δίδουσα άμα την χείρα της προθυμώς και λέγουσα μετά περισσής άφειλείας και γλυκύτητος:

— Δέν βαρύνεσαι, καύμένε...

Αύγουστίνος (πηδών εκ χαράς). Σοφούλα μου! Τι να σού κάμω! 'Ηξευρα ότι παραδίδει γράμματα. Πού να 'ξεύρω ό κακομοιρός ότι παραδίδεις συγχρόνως και εις αυτά, δηλαδή εις τούς αρχαίους θεούς!

Σοφία. Τώρα πού είμεθα έν πλήρει συνανοήσει, δυνάμεθα να είμεθα και έν πληρεστάτη συναινέσει... 'Ετοιμάσου, άφού τόσον τό έπιθυμείς, διά τον 'Υμναιον...

Αύγουστίνος (άναχατιζόμενος). Τι; άλλα τούτα; Ποιός είναι πάλι αυτός ό κύριος 'Υμναιός σου!.. 'Ω άμαρτίες μου...

Σοφία (με τό αιώνιον, τό άμμητον μειδιάμα της). Τιποτε, μη άνησυχεις Αύγουστίνε μου. Είνε ένας έλθρός του Μορφέως!..

Και κατήλθον άλληλοκρατούμενοι εις τό έστιατόριον, να μαζί με μίαν φωνήν και με μίαν καρδίαν άναγγείλωσιν εις τον κ. και την κ. Πατίστα τούς εύτυχεις άρραβώνας των.

'Ο Αύγουστίνος είσερχόμενος ήδε περιχαρής.

«Ε, τώρα πειά χρυσή ζωή και ύπνο 'ς τά γεμάτα από βραδός ως τό πρωί βροκεύι μου μανρομμάτα Πάντα μαζί, μαζί κι' οί δυο μαζί κι' οί δυο, κι' οί δυο!..»

«'Ολω πίκρος, έγνοιος, λύπη, Φιλιά μόνο και χορδὸ Τώρα τάχα τί μάς λείπει;

Φιλιά δός μου! δέν 'μπορώ... 'Ολοι φωνάζετε τραλλά, όλοι τραλλά, τρα-la-la-Id!

ένφ τά δύο παιδιά μόλις έπανεληθόντα εκ του κήπου και ζωηρώς συμμετέχοντα τής χαράς, ής τό αληθές μέγεθος ήδυνάτου να έννοήσασ, περιεπτύχθησαν άμφοτέρους σφιγκτά! 'Εν τούτοις, πολύ άμφιβάλλω εάν οί νεόνυμφοι έν τή άγγελία των άρραβώνων των έμνήσθησαν και του μεστίου του συνοικείσιου των, του μαχμουρλή Μορφέως. 'Αλλά μήπως τον έχρειάζοντο τώρα πλέον;

VII

— Πόσον, Σοφία μου, θα ήμην εύχαριστημένος, εάν έζη και ό πατήρ σου, να συμμετάσθ τής χαράς! τή έλεγε τή έσπερή των γάμων των ό Αύγουστίνος.

— 'Α, δέν πιστεύω δά και τόσον πολύ... Μα δέν συλλογίζεσαι ότι θα σε ήνάγκαζε πρότερον να σπουδάσθ επί πέντε δέκα τουλάχιστον έτη την αρχαίαν 'Ελληνικήν και Λατινικήν;

Εύτυχεις ήδη οί νεόνυμφοι ζώσι, παραδιδόμενοι άμφοτέροι άμεριμνως τώρα πλέον εις τας άγκάλας... άλλήλων, μη λησμονούντες έν τούτοις και τας άγκάλας τας τόσον— εύτυχώς— παρανοηθείσας! ΤΕΛΟΣ Α. Ι. Κ.

ΑΙ ΜΥΣΤΑΚΟΦΟΡΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

'Εν 'Αγγλία και έν Γερμανία δύναται τις ένίοτε να ίδθ επί του άνω χείλους ενίων γυναικών έλαφράν χροιάν μύστακος, και τούτο, διάτι αι γυναίκες των άνωτέρω χωρών μεταχειρίζονται πολλές χημικές ουσίας διά την εξαφάνισιν του δυσειδούς τούτου εξαρτήματος.

Είς τά ΝΔ μέρη τής Ευρώπης τό άνδρικόν τούτο στόλισμα είναι έτι μάλλον άνεπτυγμένον παρά τφ ώραιφ φύλω, και μολονότι ή άνωμαλία αυτή άπαντφ συνήθως και εις τίνα μέρη τής Γαλλίας, έν τούτοις προξενεί πάντοτε ούκ όλίγην περιέργειαν παρά τοίς πολλοίς.

Αι 'Ισπανίδες έφημίσθησαν άνέκαθεν διά την λαμπράν και μεγαλοπρεπή αυτών μελαίνην κόρην και τας μακράς αυτών φαίης όφρες· άλλ' άνωθεν των λευκοτάτων και τελειοτάτων αυτών όδόντων βλέπει τις πολύ συνήθως λεπτόν μύστακα καταλαμβάνοντα πολλάκις μεγάλας διαστάσεις. 'Εν τούτοις ή φύσις έν τή γενναίότητι αυτής προσέθηκε χαρακτηριστικήν γραφίδα επί πολλών τούτων ώραιων καλλονών. 'Οπως δέ και αι άδελφαι αυτών τής Β. Ευρώπης, αι 'Ισπανίδες τρέφουσι βραθειαν άντιπάθειαν, διά την άνήκουστον τόλμην ταύ άνδρικού τούτου εξαρτήματος, ιδίως όπόταν λαμβάνη διαστάσεις, ότε πλέον έντρέπονται να παρουσιασθώσιν εις τον κόσμον.

Και έν Πορτογαλλία ό γυναικείος μύσταξ φύεται μετά πολλής εύκολίας. 'Αλλ' αι Πορτογαλλίδες δέν τον άποστρέφονται, αλλά φέρουσιν αυτόν μετ' ιδιαιζούσης χαρίτος.

Είς τας 'Ελληνίδας ή εις τας ξανθάς, και όπόταν ούτος στολίξθ έν αναλόγφ μέτρφ τά άνω χείλη καλλιπαρείου δεσποινίδος είναι ούχι μόνον ύπερφέρτος αλλά και χαρίεις. 'Οπόταν δέ λαμβάνη γυγαντιαίας διαστάσεις, ιδίως παρά τας γηροντοκόρας, είναι άποτρόποιος.

'Εν τούτοις, ως άνδρες, άς όμολογήσωμεν την αλήθειαν. 'Ο μύσταξ παρά τας γυναίξί πάνυ απέχει του να βλάβη αυτήν και καταστήσθ δυσειδή. Λεπτός τις γυναικείος μύσταξ, δέν είναι πάντοτε πράγμα δυσάρεστον να βλέπθ τις επί λεπτοφρους προσώπου, και εάν ούτος φανή παράδοξος εις ξένους όφθαλμούς, έν τφ τόπφ έν φ φύεται ούτος μετ' εύχαριστήσεως γίνεται άσπαστός. Αι φέρουσι τοιούτον 'Ισπανίδες και 'Ελληνίδες, υπό αθριον και κυανούν ουρανόν, έξησπαλισμένα ούσαι εκ τής εύμενούς ύποδοχής των συμπατριωτών των, ού μόνον έπιμελούνται αυτού, αλλά και φέρουσιν αυτόν μετά χαρίτος και κοσμιότητος.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΝΗΣ ΜΑΓΡΟΜΜΑΤΑΣ

Ἐνὼ ζητοῦσα διὰ τὰ βρά 'ς τὸ εὐώδες λεύκωμά σου,
 Τί σοῦ ἔγραψαν αἱ φίλαι σου 'ς τὰ προτερήματά σου
 Εἶδα 'ς τὸ μέσον μὴ γλυκῆ κοπέλλα μαυρομάτα,
 Τί ζωγραφιά ! πῶς ἔλαμπε 'ς τὰ κάλλη καὶ 'ς τὰ ρεῖατα !
 Ἄν κ' εἶχες κ' ἄλλαις ζωγραφίαις 'ς τὸ λεύκωμά σου πό-
 Ἐπειρῆ μὲν ῥεσε πολὺ ! Ἔτσι καὶ σὺ ἀπὸ τόσαις... [ραῖς,
 Καὶ 'ς τὴν μορφήν καὶ 'ς τὴν καρδίαν 'ς τὸ κάλλος καὶ 'ς τὴ
 [ρεῖότη !
 Δείχνεις παρόμοια ὑπεροχὴ 'ς τὴν ἐμμορφὴν κ' ἀγρότη !
 Σῆρος Γ. Α. Π.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐάν δὲν ὑπῆρχε λογικὴ, γέλωσ δὲν θὰ ὑπῆρχε.

— Τί ἐστὶ θάνατος.

Ἐπανόρθωσις τοῦ σφάλματος ὅπερ διέπραξαν ἐν ἀγνοίᾳ
 μας οἱ γεννήτορες.

Τὰ σφάλματά μας εἶνε σκιαί, αἵτινες μεγαθύνονται μάλιστα
 ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας ἡμῶν δύσση.

— Ποῦ εὐρίσκομεν τοὺς εὐτυχεῖς ;
 Εἰς τὸν ἄλλον κόσμον . . . ἵαν ὑπάρχη.

Ἐν ταῖς ἀποτυχίαις, ὁ Ἄγγλος, καίτοι ἀγέρωχος, ὑβρί-
 ζει. Ὁ Ἴταλὸς θλίβεται. Ὁ Ἰσπανὸς εἶνε ἀπαρηγόρητος. Ὁ
 Γερμανὸς εὐρίσκει παρηγορίαν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του. Ὁ
 Γάλλος παρηγορεῖται πάραυτα καὶ ἐντελῶς. Ὁ Ἕλληνας ;...
 Ἐ, αὐτὸς . . . συζητεῖ.

— Εἰς τί χρῆσιμεύουσιν οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοί ;
 Εἰς τὸ νὰ βλέπωνται χωρὶς νὰ . . . βλέπουν.

Ἄγιος. Ἐπάγγελμα τὸ ὅποιον μετέρχονται τινες μετὰ
 θάνατον.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

134. Αἶνιγμα.

Εἶνε ζῶον ὅπερ βλέπει, 'ς τὴν Ἑλλάδα κάθε χρόνον
 κ' ὅπερ φέρει ἀμερίμνως, πολλὰ βάρη δίχως πόρον.
 Συγχρόνως ὅμως στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων μέγας εἶναι
 ἐν ιστορίαι ἀναφέρουν καὶ τῶν μαχῶν αἱ δίται.

135. Αἶνιγμα.

Τὸ πρῶτον μου εἶσαι σὺ
 τὸ δεύτερον προστάζει,
 τὸ δὲ σὺνολον ἴσθαι
 χωρὶς τίποτε ἢ ἄλλᾶζ.

137. Πρὸς συμπλήρωσιν.

— υ.ω. — ε.υ.ο. — α.ι.ω.η.ε.ι

138. Λογοπαικτικαὶ ἑρωτήσεις.

- 1) Ποίαν πόλιν δυνάμεθα νὰ θέσωμεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς ;
- 2) Εἰς ποίαν πόλιν ἢ γυμνασιεὶ ἀκμάζει ;
- 3) Ποία πόλις ἀναθιβάσεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ;
- 4) Ποῖος ὠκεανὸς εἶνε σήμερον ὁ προσφιλέστερος τῇ εἰ-
 ρῆνῃ ;

Ἄραβικὸς Ἴππος

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ Τῷ 36 ΦΥΛΑΚῶ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

126. Αἶνιγμα. Μυτὰ—μῖα. Ἐλυσαν αὐτὸ οἱ κ. κ. Διον. Πετρό-
 πουλος καὶ Β. Καλοκαιρινὸς ἐξ Ἀθηνῶν.

127. Αἶνιγμα. Νάξιος—Ἄξιος. Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Στ. Μπρά-
 νιας ἐκ Μεσολογγίου καὶ ὁ κ. Σπ. Δ. Παπᾶς ἐκ Ξηροχωρίου.

128. Λογόγραφος. Ἡ φιλία εἶναι σήμερον πένθος θανατῶν. Ἐ-
 λυσαν αὐτὸν ὁ κ. Στ. Μπράνιαν ἐκ Μεσολογγίου καὶ ὁ κ. Β. Καλο-
 καιρινὸς ἐξ Ἀθηνῶν.

129. Ἐρωτήσεις. 1) Τὸ χωρίον Πέτα. 2) Αἱ Καλάμαι, διότι
 πάντοτε μᾶς λέγει καλὰ 'μαι. 3) Ἐκ τοῦ ἐξῆς μαθήματος : Διμοῦ
 ἐπιπολάζοντος ἐν Ἀθήναις, ἐκλεπτόν τινας τὰ ἱερὰ σῦκα, αἵτινα
 ἐχρησιμεύον ὡς τροφὴ τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τοὺς καταγγέλλοντας
 τοὺς κλέπτας ἐδίδοτο ἀμοιβή, ἀλλ' οὐδεὶς τιμῶς συνελάμβανεν αὐ-
 τοὺς ἕνεκεν τῆς ἀμοιβῆς. Ὅτε ὁ γαίτων τοὺς κλέπτας τῶν σῦκων
 ἐλέγετο συνωφάντης. Ἐκτοτε δὲ ἡ λέξις περιεσώθη ἄχρις ἡμῶν,
 ἐπὶ τὰ χεῖρα μόνον τραπέζια καὶ γενικώτερον προσλαβοῦσα χαρα-
 κτήρα.

Τὴν α' καὶ β' ἐρωτήσιν ἔλυσεν ὁμοίως ἐπιτυχῶς ὁ κ. Στ. Μπρά-
 νιας ἐκ Μεσολογγίου, καὶ τὴν α' ὁ κ. Σπ. Δ. Παπᾶς ἐκ Ξηροχωρίου.

Ἐπομένως τὸ δῶρον θὰ λάβῃ ὁ κ. Στ. Μπράνιαν, λύσας ἐπιτυ-
 χῶς τέσσαρα ἐκ τῶν ἄνωθι αἰνιγμάτων.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ'

Α. Δ. Κ. Κορώνην. Ἐπιστολὴν καὶ συνδρομὴν σὰς ἐλάδομεν, εὐχαρι-
 στοῦμεν. — Μ. Κ. Σμύρνην. Ἐπιτετραπιστολὴν ἐλήφθη ἀναμένομεν, ὡς
 γράφετε συνδρομᾶς. — J. Ζ. Βατοῦρα. Δελτάριον ἐλήφθη. Συνδρομητῆς
 ἐνεγράφη. Σὰς ἀπηγγέσαμεν. — Π. Τ. Ζ. Ὀδησσόν. Δελτάριον ἐλήφθη.
 Συνδρομητῆν ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. — I. Π. Χάλκη. Ἐπιστολὴ
 ἐλήφθη, σὰς ἀπηγγέσαμεν. — Α. Δ. Κάτρον. Παρὰ φίλου δὲν ἐλάδομεν
 συνδρομὴν σὰς, ἐν τούτοις ταχυδρομικῶς ἐξηγοῦμεθα. — Ν. Ε. Π. καὶ Δ. Φ.
 Χαλκίδα. Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη, ἀποδείξιν λαμβάνετε σὺν παρόντι φύλλῳ.
 — Π. Κ. Σ. Σῆρον. Ἐλήφθη καὶ δημοσευθεῖσεται προσεχῶς. — Γ. Ν. Κ.
 Λευκωσίαν. Συνεστημένη ἐλήφθη, ταχυδρομικῶς σὰς γράφομεν καθέκαστα.
 Θ. Κ. Σεβαστοπόλιν. Ἐχετε δικαίον, ἀποδείξιν ἦσαν 12 καὶ οὐχὶ 21.
 Ἀναμένομεν ἔμβασμα. — I. Ρ. Σῆρον. Ἐλυπηθήμεν δι' ἀσθένειάν σὰς καὶ
 εὐχόμεθα ἐντελεῖ ἀνάρρωσιν. Διὰ παραγγελίας θὰ φροντισώμεν καὶ ἀπαντή-
 σωμεν. — I. Μ. Δ. Πλοῦσιον. Δελτάριον σὰς ἐλήφθη καὶ ἐνηγγέσαμεν ὡς
 γράφετε, πλὴν ἐλυπηθήμεν καὶ ἀναμένομεν ἀντικατάστασιν τῶν . . . — Α.
 Η. Κ. Μυτιλήνην. Μετὰ παλλούσης καρδίας ἐλήφθη δελτάριον σὰς. Ἐξη-
 γοῦμεθα ταχυδρομικῶς, ὀλόκληρος σειρά «Φύσεως» ἀπεστάλη ἡμῖν· εὐχα-
 ριστοῦμεν καὶ ἀναμένομεν ἐνεργείαν σὰς, ὡς καὶ συνδρομᾶς. Φροντίσατε
 οὖν. — Ν. Κ. Σῆρον. Ἐπιστολὴ καὶ χάριτες ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν
 καὶ συγκαίρομεθα ὑμᾶς διὰ λαμπρὸν ἔργον σὰς. Γράφομεν προσεχῶς, διότι
 ἐν παρόντι φύλλῳ οὐκ ἦν γῶρος, δέοντα. — I. Π. Πύργον. Ἀναμένομεν
 ἔμβαμά σὰς συντόμως. — Κ. Α. Ναυπακτον. Τέλος πάντων κατέστητε
 ἀνυπόφορος, ὡς αὐτοκράτωρ τυραννικός. Ἀναμένομεν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἐκδόσις καλλιτεχνικὴ εἰς μέγα ἔσοδον

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Π. ΦΕΡΜΠΟΥ

ΕΚΔΟΤΗΣ : Θ. ΛΙΒΕΡΙΟΣ

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ ἐκδοθῶσι τὰ ἐξῆς ἔργα :

Ῥωδῦρος ὁ Κατακτητῆς . . . μετ' εἰκόνων	45
Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ . . . »	63
Ὁ Σανσελλῶρ . . . »	58
Νῆσος ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ	51
Ὁ Λαχνὸς . . . μετ' εἰκόνων	42

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Διὰ τὴν ἀποκτησιν τῶν 5 ἀνωτέρω ἔργων τοῦ 1892.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Δρ. 20

Διὰ δὲ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Φρ. 25

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν ἐγγυωμένοις τὴν ἀ-
 νελλιπῆ κατὰ Σάββατον ἀποστολὴν τῶν ἐκδιδομένων τευ-
 χῶν, ἀνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν τελῶν.

Πᾶσα παραγγελία δεῖν νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντι-
 τήμου αὐτῆς.